

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124211915
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6124211915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: ČSOB Poist'ovňa, a.s., so sídlom Žiškova 11, Bratislava, IČO: 31 325 416, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s. r. o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské Nivy 10, Bratislava – Staré Mesto, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zastúpenému advokátom: JUDr. Peter Nyilfa, so sídlom Alžbetínske nám. 328, Dunajská Streda, IČO: 42 299 071, za účasti intervenienta na strane žalovaného: UNIQA pojišťovna, a.s., so sídlom Evropská 810/136, Praha 6 – Vokovice, Česká republika, IČ: 492 40 480, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Krasovského 3986/15, Bratislava – Petržalka, IČO: 53 812 948, zastúpeného advokátskou kanceláriou: CLS Čavojský & Partners, s. r. o., so sídlom Zochova 6 – 8, Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 18.406,77 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 8C/6/2024-178 zo dňa 10. septembra 2024, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznáva každému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol; výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že žalobca je povinný náhradu trov konania zaplatiť žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu žalovaného a o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku; výrokom III. intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že žalobca je povinný náhradu trov konania zaplatiť intervenientovi na strane žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu intervenienta na strane žalovaného a o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 420a ods. 2, § 645, § 813 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj ust. § 132 ods. 1, 2 a § 149, § 150 a § 151 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne súd argumentoval tým, že žalobca sa zaplatenia žalovanej sumy domáhal na tom základe, že dňa 09.02.2022 došlo k poisťnej udalosti, pri ktorej bol poškodený majetok poisteného poškodeného, ktorému bolo vyplatené poisťné plnenie v sume 18.406,77 eura - náhrada škody, pričom šetrením sa zistilo, že voda vytekla z bojlera, ktorý namontoval žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti v marci 2022 a v čase vzniku poisťnej udalosti sa na dodané dielo vzťahovala záručná doba. Súd mal za to, že bolo nesporné, že ku škode došlo, sporné bolo v akom rozsahu a akým spôsobom. Žalobca dôvodil, že v dôsledku

zavinenia žalovaného a v príčinnej súvislosti s tým, došlo ku škode na strane poškodeného, ktorú žalobca poškodenému na základe poisťného vzťahu zaplatil, preto žiada o zaplatenie toho, čo plnil poškodenému, pretože toto právo na neho prešlo. Súd mal za to, že bolo nesporné, že žalobcom bola vyplatená výška v žalovanej sume, avšak sporné boli jednotlivé čiastkové plnenia, pre absenciu skutkových tvrdení žalobcu. Žalobca tvrdil, že k vytečeniu vody z bojlera došlo zlomením súčiastky, ktorú namontoval pri montovaní bojlera žalovaný, v rámci jeho podnikateľskej a prevádzkovej činnosti, keď k vzniku škody došlo počas záručnej doby a nesie tak zodpovednosť za vadu súčiastky, aj za vzniknutú škodu. Na žalobcu prešlo právo z vyplateného poisťného plnenia poškodenému (§ 813 OZ), z vadného diela v záručnej lehote (§ 645 OZ), ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného pri výkone jeho podnikateľskej činnosti, o škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou žalovaného (§ 420a ods. 2 OZ). Súd však mal za to, že hoci sa žalobca domáha plnenia, ktoré mal vyplatiť poškodenému na základe zmluvy o poistení, žalobca v žalobe, ale ani v priebehu konania, reagujúc na podania žalovaného a intervenienta a ani po predbežnom právnom posúdení veci, neuviedol chýbajúce podstatné a rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú byť obsiahnuté v žalobe, pretože len v prípade uvedenia týchto podstatných a rozhodujúcich skutočností je možné potom skúmať, či boli naplnené podmienky pre poisťné plnenie, v akom rozsahu a na základe akého právneho titulu žalobca plnil poškodenému s tým, že v žalobe mali byť uvedené rozhodujúce skutočnosti aj čo do rozpisu vyplateného poistenia tak, aby tieto skutkové tvrdenia mohol súd porovnať s dôkazmi, ktoré nenahrádzajú uvedené skutkové okolnosti v žalobe. Súd poukázal na to, že sa nestačí odvolávať na obsah listinných dôkazov, kde boli rozpisy poisťného plnenia, ale tieto musia byť súčasťou žaloby. Ak skutkové tvrdenia chýbajú, nie je možné dostatočne ich ani popierať, lebo nie je čo popierať, čo platí pre všetky žalobcom uvádzané prípadné právne tituly, o ktorých žalobca tvrdí, že na základe nich plnil poškodenému. Ak je to vada materiálu, musí nielen tvrdiť, ale aj preukázať existenciu vady materiálu. Ak je to prevádzková činnosť, musí tvrdiť skutkovo, akou formou prevádzkovej činnosti došlo ku vzniku škody. Ak je to zo záruky musí preukázať, či k vzniku škodovej udalosti došlo v rámci záruky z pohľadu vyhodnotení príčin škodovej udalosti, nielen z časového pohľadu, že sa tak stalo v záručnej lehote (avšak v tom prípade je sporná aktívna legitimácia žalobcu a na to naväzujúca pasívna legitimácia žalovaného vo vzťahu k žalobcovi), pretože v takomto prípade nedochádza k preneseniu tohto práva zo strany poškodeného na žalobcu. Ak žalobca vyplatil určité plnenie poškodenému, zo žaloby musí byť zrejmé, z akých konkrétnych čiastkových nárokov, na základe akých konkrétnych poškodení a podľa akých konkrétnych zmluvných dojedaní s poškodeným jednotlivé čiastkové plnenia boli poskytnuté. Rozpis a teda špecifikácia sumy vyplatenej poškodenému, ktorú si žalobca žalobou uplatňuje, musí byť tak určitá a zrozumiteľná, aby ju bolo možné skontrolovať a porovnať s obsahom listinných dôkazov. Listinné dôkazy nemajú nahrádzať túto povinnosť tvrdenia ale preukazovať to, čo sa v žalobe tvrdí. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade tomu tak nie je, a preto nemôže nastúpiť ani účinná procesná obrana a procesný útok žalovaného a intervenienta, pretože nie je zrejmé, čo by vlastne mali popierať. Žalobca na pojednávaní navrhol vypočítať poškodeného s tým, že tento by sa mal vyjadriť ku vzniku škody, k rozsahu poškodenia, resp. k okolnostiam poškodenia závitú, resp. kotla. Súd však tento návrh nevykonal, pretože ho nepripustil, nakoľko úlohou svedka nie je nahrádzať povinnosť žalobcu uvádzať a tvrdiť podstatné skutočnosti, ale potvrdiť rozhodujúce skutočnosti a podstatné okolnosti, ktoré žalobca v žalobe uvedie. Ak žalobca tvrdí, že zodpovednosť žalovaného je daná z viacerých rôznych právnych titulov, je potrebné, aby ku každému z nich tvrdil a uviedol podstatné a rozhodujúce skutočnosti podľa toho, ktorý druh zodpovednosti tvrdí a uplatňuje. Žalobca v danom prípade uvedené nedoplnil ani ako reakciu na vyjadrenia žalovaného a intervenienta, ktorí sa v tomto smere bránili. Preto žalobca neunesol bremeno tvrdenia, čím neumožnil žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného účinne sa brániť. Nakoľko žalobca v žalobe neuviedol podstatné a rozhodujúce tvrdenia a skutočnosti, súd nevykonal vyhodnotenie jednotlivých predložených listinných dôkazov, pretože nemôže hodnotiť tieto listinné dôkazy, keď nie je zrejmé, aké tvrdenia a skutočnosti sa nimi preukazujú. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že vec by sa mala posudzovať ako odvodená od spotrebiteľskej zmluvy medzi poškodeným a žalovaným, pretože žalobca si nárok uplatňuje zo zmluvy o poistení majetku, ktorú má uzavretú s poškodeným. Na základe uvedeného súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

3. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore v celom rozsahu úspešným žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného, priznal vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia v celom jeho rozsahu odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP, teda

že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd nevykonal navrhované dôkazy, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že výrok o trovách konania napáda ako závislý výrok, ktorý má podklad vo výroku vo veci samej. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietal, že súd prvej inštancie neobjektívne a arbitrárne pristúpil k vyhodnoteniu skutkového stavu veci. Primárnym cieľom právnej úpravy náhrady škody je ochrana poškodeného, ktorému má byť nahradená škoda. Montáž bojlera predstavuje zmluvu o dielo medzi žalovaným a poškodeným. V zmysle ustanovení § 631 a nasl. OZ za použitý materiál zodpovedá zhotoviteľ diela, ak nie je preukázané, že upozornil na prípadné nedostatky. Ďalej žalobca poukázal na znenie ust. § 645 ods. 1, 2 a § 420a ods. 2 OZ a dôvodil, že na žalobcu prešiel regresný nárok od pôvodného poškodeného, ktorý mal vo vzťahu k žalovanému postavenie spotrebiteľa (nepodnikateľa). Pôvodný poškodený nemal možnosť ovplyvniť spôsob vykonania diela zo strany žalovaného a s ohľadom na postavenie pôvodného poškodeného je potrebné preukázať opak, inak platí výklad pre poškodeného priaznivejší. Súd svojím postupom odoprel žalobcovi práva, ktoré mu prináležia na základe prechodu nároku z pôvodného poškodeného. Právne závery súdu, že na žalobcu tieto práva neprechádzajú, nabáda k tomu, aby poisťiteľ odoprel plnenie svojmu poistenému s odôvodnením, že pôvodný poškodený má väčší rozsah práv ako poisťovateľ. Žalobca (ani poškodený) nemôže byť sankcionovaný za včasné plnenie podľa poistnej zmluvy. Účelom poistnej zmluvy je pritom zvýšiť ochranu pôvodného poškodeného a nie vnášať do právneho vzťahu medzi poisteným a poisťovateľom právnu neistotu ohľadom rozsahu práv poškodeného. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza potrebu teleologického výkladu právnych noriem (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.04.2014). Napadnutý rozsudok možno považovať za nedostatočne odôvodnený (a teda zmätočný), pretože neobsahuje dostatočné a logicky udržateľné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré súd ignoroval objektívnu zodpovednosť žalovaného na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je vadou zakladajúcou v zmysle § 420 písm. f) CSP dôvodnosť dovolania. Právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Súd je povinný presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Uvedené nebolo v danom prípade vykonané, čím prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5. Žalobca ďalej dôvodil, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté relevantné dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom postup súdu prvej inštancie vykazuje také vážne procesné nedostatky, že ním došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a k účelovému zamietnutiu žaloby. Procesným následkom opomenutia zo strany žalobcu, je konštatovanie nedôvodnosti žaloby a jej zamietnutie, a to z dôvodu údajnej nedostatočnosti skutkových tvrdení žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku s odkazom na aplikáciu § 132 ods. 1 CSP. Z podaní žalobcu je však zrejmé, že vo vzťahu k uplatnenému nároku uviedol rozhodujúce skutočnosti, čo napokon sumarizuje samotný súd v bodoch 15 až 17 rozhodnutia, kde vymedzuje, aké tvrdenia zo strany žalobcu boli uvedené. Súd teda pristúpil k nesprávnej aplikácii/výkladu procesných noriem, keďže ustanovenie § 132 CSP, na ktoré súd odkazuje, vymedzuje náležitosti žaloby. Súd pritom pokračoval v konaní po tom, ako došlo k podaniu odporu v upomínacom konaní. Preto je zarážajúce, že súd zamietol žalobu s odkazom na aplikáciu § 132 CSP, ktoré sa vzhľadom na procesné štádium a existenciu upomínacieho konania nemá ako aplikovať. Spôsob uplatnenia nároku a rozsah predložených dôkazov bol determinovaný samotným upomínacím konaním a tiež písomným uznaním dlhu. Žalobca už pri podaní žaloby splnil náležitosti vyžadované zákonom o upomínacom konaní (§ 1 ods. 1, § 3 ods. 4 Zákona o upomínacom konaní), čo potvrdzuje vydanie platobného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica. Všetky okolnosti uvádzané žalobcom od počiatku a po celú dobu konania smerovali výhradne k povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie. Samotný súd na jednej strane konštatuje a sumarizuje, aké tvrdenia a skutočnosti strany sporu uviedli, avšak zo strany súdu nedošlo k postupu predpokladanému v § 171 CSP. Najzávažnejším procesným pochybením súdu bolo, že nevykonal dôkazy, predložené žalobcom, a to nielen výsluchom pôvodného poškodeného, ale všetky dôkazy

predložené žalobcom. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom jednak sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena, a tiež sa tým súd neodôvodnene vzdáva od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu. Nevykonaním dôkazov prišlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Záver všeobecného súdu o nevykonaní žalobcom navrhovaných dôkazov je zjavne neodôvodnený a svojvoľný. Tu žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 100/2018, resp. sp. zn. 5Cdo 202/2018. Postupu súdu prvej inštancie chýba akákoľvek predchádzajúca racionálna úvaha, ktorá by vychádzala z priebehu konania a stavu dokazovania. Nevykonaním navrhnutých dôkazov bol žalobca ako strana sporu postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Súd svojím postupom v skutočnosti nepripustil žiaden dôkaz predložený žalobcom, čo predstavuje postup, ktorým je žalobca znevýhodnený a je mu odňaté jeho právo na súdnu ochranu.

6. Pokiaľ ide o svoje dôkazné bremeno, žalobca zdôraznil, že žalovaný vykonal dodanie diela ako podnikateľský subjekt v rámci svojej prevádzkovej činnosti, čo jednoznačne determinovalo skutkové tvrdenia žalobcu, ako aj navrhovaný rozsah dokazovania. Právna domnienka objektívnej zodpovednosti nepredstavuje procesný inštitút, ale nástroj práva hmotného. Ide teda o normovanie procesného vzťahu súdu k vyvrátielným právnym domnienkam uvedeným v hmotnom práve. Skutočnosti, ktoré sú prezumované v hypotéze právnej normy ako vyvrátielná domnienka, má súd za preukázané, pokiaľ sporové strany v konaní túto domnienku nevyvrátia svojim procesným postupom. Ak teda v konaní takýmto postupom vyjde najavo opak vyvrátielnej domnienky, je súd oprávnený prikloniť sa k opaku, ktorý pôvodne hypotéza hmotnoprávneho ustanovenia nepredpokladala. Sudca je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia; konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania, čo však v danom prípade zo strany súdu nie je splnené. Žalobca poukázal na ust. § 220 ods. 2 CSP, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 340/2012, sp. zn. III. ÚS 311/07 a sp. zn. IV. ÚS 296/09 a rozhodnutie Európskeho súdu vo veci Vetrenko v. Moldavsko a dôvodil, že súd sa nevyšporiadal s podstatnými okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu.

7. K doručenému odvolaniu žalobcu podal intervenient na strane žalovaného písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku konštatoval, že žalobca neuviedol chýbajúce podstatné a rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú byť obsiahnuté v žalobe; zo žaloby musí vyplývať, v akom rozsahu, prečo a na základe akého titulu žalobca plnil poškodenému, pretože len v prípade uvedenia týchto podstatných a rozhodujúcich skutočností je možné následne skúmať, či boli naplnené podmienky na poistné plnenie, v akom rozsahu a na základe akého právneho titulu s tým, že v žalobe by mali byť uvedené rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vyplateného poistenia tak, aby tieto skutkové tvrdenia bolo možné porovnať s dôkazmi, ktoré nenahrádzajú uvedené skutkové okolnosti v žalobe. Ďalej súd uviedol, že zo strany žalobcu nebol regresný nárok dostatočne preukázaný, pričom súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že podľa § 132 ods. 1 CSP je v súdnom konaní povinnosťou žalobcu označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, ktoré je potrebné označiť presne a úplne tak, aby ich súd mohol vykonať. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že bolo povinnosťou žalobcu pravdivo uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, pričom opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy; úlohou žalobcom navrhnutého svedka (ako dôkaz v konaní) nie je nahrádzať povinnosť žalobcu uvádzať a tvrdiť podstatné skutočnosti, ale potvrdiť rozhodujúce skutočnosti a podstatné okolnosti, ktoré žalobca v žalobe uvedie, teda svedkom nemožno nahrádzať absenciu týchto tvrdení v žalobe. Súd uviedol, že v prípade, ak žalobca tvrdí, že sa jedná o vadu materiálu, alebo nárok vyplývajúci zo záruky, musí preukázať, či k vzniku škodovej udalosti došlo v rámci záruky z pohľadu vyhodnotenia príčin škodovej udalosti, resp. tvrdiť a preukázať existenciu vady materiálu nielen z časového pohľadu, že sa tak stalo v záručnej lehote; a ak je to prevádzková činnosť, musí tvrdiť skutkovo, akou formou prevádzkovej činnosti došlo k vzniku škody, avšak pokiaľ by išlo o takúto zodpovednosť, potom je sporná aktívna legitímácia žalobcu a na to nadväzujúca pasívna legitímácia žalovaného v tomto konaní vo vzťahu k žalobcovi, pretože v takomto prípade nedochádza k preneseniu tohto práva zo strany poškodeného na žalobcu. Súd mal za to, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu podstatných skutočností, a teda neunesol dôkazné bremeno k tomuto uplatnenému nároku; žalobca neunesol bremeno tvrdenia, čím neumožnil žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného účinne sa brániť. Z odvolania žalobcu nie je intervenientovi na strane žalovaného zrejmé, z akého dôvodu žalobca napáda výroky II. a III. rozsudku týkajúce sa trov konania, nakoľko v podanom

odvolaní neuvádza žiadne dôvody, pre ktoré považuje tieto výroky za nesprávne. Intervenient považuje napadnutý rozsudok za vecne správny; súd prvej inštancie sa v rozsudku v dostatočnom rozsahu vysporiadal s argumentáciou strán sporu a dal odpovede na najzásadnejšie body procesného útoku a procesnej obrany strán sporu. V dostatočnom rozsahu (a správne) sa vysporiadal aj s predloženými dôkazmi. Žalobca v konaní síce tvrdil, ale nepreukázal, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu akejkoľvek povinnosti a vzniku škody spočívajúcej v prevádzkovej činnosti; uvedené ostalo v rovine (nepreukázaných) skutkových tvrdení žalobcu. Z odvolania žalobcu nie je zrejmé, aké vady/nedostatky vytyka rozsudku vo vzťahu k výroku I. Dôvody, ktorými žalobca v odvolaní argumentuje (neúplné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne právne posúdenie veci) sú vo vzťahu k uplatnenému nároku, jeho posúdeniu, ako aj vo vzťahu k zdôvodneniu rozsudku, nepodstatné.

8. Žalobca uplatnené nároky v rámci konania pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nepreukázal (t. j. nenavrhol dôkazy, ktoré by mali preukázať jeho skutkové tvrdenia). Žalobca neunesol nielen bremeno dôkazné, ale ani bremeno tvrdenia, teda v žalobe neuviedol rozhodné skutkové tvrdenia, žaloba je v tomto smere nedostatočná, odkazy na pripojené listiny sú zo zákona neprípustné, pričom aj keby sa na ne prihliadlo, tak zo samotných príloh opätovne nevyplýva to, čo tvrdí žalobca v žalobe a v odvolaní, t. j. že ním predložené dokumenty preukazujú vynaloženie výdavkov v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, a nepreukazujú ani to, že tieto výdavky boli skutočne vynaložené zo strany žalobcu. Z podaní žalobcu nie je zrejmé a preukázané, ako došlo k vzniku škodovej udalosti, na základe ktorej žalobca svojmu poistenému plnil a na základe ktorej si uplatňuje svoj regresný nárok, akého protiprávneho konania sa mal žalovaný vo vzťahu k žalobcovmu poistenému dopustiť a ako ani to, že k vzniku škodovej udalosti došlo v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného. Príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škodovej udalosti pritom musí byť jasne a jednoznačne preukázaná, pričom dôkazné bremeno v tejto súvislosti zaťažuje žalobcu. Z podaní žalobcu nebolo zrejmé, ktorej zodpovednosti sa dovoláva (v dôsledku čoho je žaloba zmätočná), a čím danú zodpovednosť skutkovo odôvodňuje a preukazuje (v dôsledku čoho je žaloba neurčitá). Súbežné uplatňovanie regresného nároku z dôvodu porušenia všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ) a z dôvodu spôsobenia škody inému prevádzkovou činnosťou (§ 420a OZ) je vylúčené (pod zodpovednosť podľa ustanovenia § 420a OZ nemožno radiť prípady, ktoré je možné posúdiť podľa iných ustanovení o zodpovednosti za škodu). Rovnako žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný dovolávať sa zodpovednosti za vady výrobku (uvedené oprávnenie svedčí len žalobcovmu poistenému, aj to nie voči žalovanému). Uvedeným argumentuje žalobca aj v rámci podaného odvolania, pričom súd prvej inštancie v samotnom rozsudku konštatoval, že v prípade uplatňovania zodpovednosti za vady alebo nároku vyplývajúceho zo záruky, nie je daná jednak jeho aktívna vecná legitimácia, ako ani pasívna vecná legitimácia žalovaného. Nejde preto o nesprávne právne posúdenie zo strany konajúceho súdu, ale o zmätočne uplatňovaný nárok zo strany žalobcu. Najväčšie obsahové nedostatky vykazujú podania žalobcu vo vzťahu k vymedzeniu (údajného) protiprávneho konania žalovaného. Žalobca vo svojich podaniach poukazuje na rôzne druhy zodpovedností, pričom (s ohľadom na absenciu skutkových tvrdení) nie je zrejmé, akého z naznačených protiprávných konaní sa mal žalovaný dopustiť. Nie je chybou súdu, ak nevykonal žalobcom navrhované dôkazy, ak ten v rámci konania prakticky žiadne nepredložil/nenavrhol. Zo strany žalobcu absentovala procesná aktivita, a to i napriek tomu, že k nej bol zo strany súdu vyzvaný. Neobstojí preto odvolací dôvod žalobcu spočívajúci v nevykonaní navrhnutých dôkazov, ak z jeho strany k ich návrhu ani nedošlo. Žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepredkladal dôkazy, svoje tvrdenia dôkazmi nepreukazoval, preto nie je zrejmé, prečo žalobca ako odvolací dôvod uvádza nevykonanie navrhnutých dôkazov, keď jediný dôkaz, ktorý v konaní označil, bol práve výsluch jeho poisteného. Súčasne intervenient na strane žalovaného uvádza, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v konaní. Z rozsudku vyplýva skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pričom bolo jeho povinnosťou v konaní tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k uplatnenému (domnelému) regresnému nároku, pričom až následne by vznikla žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného povinnosť tieto skutkové tvrdenia popierať. S ohľadom na uvedené je rozsudok vecne správny, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnený. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, vykonal všetky dôkazy nevyhnutne potrebné na správne zistenie skutkového stavu veci, v rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci samej a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom.

9. K odvolaniu žalobcovi voči výroku III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, intervenient uviedol,

že trovy konania, ktoré boli priznané intervenientovi súdom prvej inštancie sú opodstatnené, nakoľko mu vznikli z dôvodu realizácie procesnej obrany v tomto konaní, ako aj účasťou na pojednávaní, teda mu nárok na náhradu trov konania svedčí. Na základe uvedeného intervenient navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal intervenientovi na strane žalovaného voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. K vyjadreniu intervenienta podal žalobca písomné vyjadrenie (replika) v ktorom uviedol, že žalobca namieťa, že súd prvej inštancie neobjektívne a arbitrárne pristúpil k vyhodnoteniu skutkového stavu veci, pričom napadnuté rozhodnutie vykazuje rozsiahle vady ohľadom zisteného skutkového stavu a súd tiež nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi vykonávať jeho práva v takom rozsahu, že prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Montáž bojlera medzi žalovaným a poškodeným predstavuje zmluvu o dielo v zmysle ustanovení § 631 a nasl. OZ, pričom za kvalitu a bezpečnosť vykonania zodpovedá zhotoviteľ. V tomto konkrétnom prípade však zhotoviteľ (žalovaný) nesplnil svoje povinnosti riadne, pretože inštalácia bojlera mala vady, ktoré sa prejavili v podobe následnej škody – vytopenia nehnuteľnosti. Na základe § 645 ods. 1 OZ je zhotoviteľ zodpovedá za vady diela existujúce pri jeho prevzatí, ako aj za tie, ktoré sa vyskytnú počas záručnej doby. Ust. § 645 ods. 2 OZ špecifikuje povinnosti zhotoviteľa v prípade, že objednávatel' dodá materiál alebo poskytne pokyny, ktoré môžu spôsobiť vady diela. V takých prípadoch je zhotoviteľ povinný upozorniť objednávatel'a na nevhodnosť materiálu alebo pokynov. Ak tak neurobí, zodpovedá za vzniknuté vady rovnako, ako keby materiál alebo pokyny sám poskytol. Neexistuje dôkaz, že by žalovaný upozornil na akékoľvek nedostatky súvisiace s materiálom alebo montážou, preto je zhotoviteľ plne zodpovedný za vady diela a za škody, ktoré z týchto väd vznikli. Skutočnosť, že došlo k vytopeniu, priamo poukazuje na chybu pri montáži, ktorá spadá pod zodpovednosť žalovaného. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil právnu situáciu týkajúcu sa prechodu práv z pôvodného poškodeného na žalobcu. Podľa poisťných podmienok a v zmysle ustálených právnych princípov prechádza na poisťovateľa (žalobcu) právo na náhradu škody voči tretej osobe (v tomto prípade žalovanému) vo chvíli, keď poisťiteľ plní poškodenému poisťné plnenie. Toto vyplýva z princípu subrogácie, ktorý je základom poisťného práva. Inak by vznikla absurdná situácia, keď by poisťiteľ nemohol uplatniť nárok na náhradu škody, napriek tomu, že poisťné plnenie poškodenému poskytol. V čase, keď zhotoviteľ garantuje vlastnosti dodaného diela, je tiež zodpovedný za škody, ktoré sú spôsobené vadami diela. V prípade predmetného bojlera bola zistená chyba, ktorá viedla až k vytopeniu nehnuteľnosti. Táto škoda má priamu príčinnú súvislosť s konaním žalovaného pri vykonávaní montáže. Právny názor, že zhotoviteľ je zodpovedný za vady vykonanej zákazky, zahŕňa aj zodpovednosť za následky týchto väd, pokiaľ nepreukáže, že upozornil objednávatel'a na možné riziká. Vzhľadom na to, že žalovaný takéto upozornenie neposkytol, je povinný nahradiť spôsobenú škodu. Postup súdu, ktorý odoprel žalobcovi práva vyplývajúce z prechodu nárokov, nielenže narúša princíp rovnosti strán v konaní, ale tiež vytvára nežiaduce precedensy. Ak by boli závery súdu prvej inštancie prijaté, mohlo by to viesť k situáciám, kde poisťiteľ odmietne plnenie s odôvodnením, že jeho práva voči tretím osobám sú obmedzené alebo neexistujúce. Takýto prístup by bol v rozpore so záujmami poistených osôb, ktoré očakávajú, že poisťné plnenie pokryje ich škody bez ohľadu na ďalšie právne vzťahy.

11. Žalobca nesúhlasí s akoukoľvek argumentáciou, ktorá by viedla k jeho sankcionovaniu za včasné a riadne splnenie povinností podľa poisťnej zmluvy. Žalobca ako poisťovateľ postupoval v súlade s poisťnou zmluvou, keď poškodenému poskytol poisťné plnenie. Ak by bol sankcionovaný za tento postup, znamenalo by to popretie základných princípov poisťného práva a narušenie právnej istoty. Žalobca poukazoval uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 210/2011 zo dňa 31.01.2013, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov pod R 59/2014, podľa ktorého: „Vzhľadom na to, že žalovaný nemal v čase dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, žalobkyňa uhradila poisťovateľovi z poisťného garančného fondu tú časť poisťného plnenia vyplateného na základe zmluvy o poistení majetku (havarijného poistenia vozidla), ktorá zodpovedala výške náhrady škody, za ktorú škodca zodpovedal. V tomto smere treba dať za pravdu dovolateľke, že došlo k tzv. zákonnej cessii podľa § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorou poisťovateľ vstúpil do práv poškodeného na náhradu škody a mal právo na poisťné plnenie z poisťného garančného fondu (§ 24 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z.). Žalobkyni tak vzniklo nie právo na náhradu škody proti žalovanému, ale právo na náhradu toho, čo za neho plnila (§ 24 ods. 7 veta prvá zákona č. 381/2001 Z.z.) dňom, kedy poisťovateľovi majetkového poistenia vyplatila poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedala osoba bez poistenia zodpovednosti (t.j. žalovaný). Poisťovateľ, ktorý takto vstúpil do práv poškodeného, získal právo na priame plnenie

z poistného garančného fondu. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že – v dôsledku už spomenutej zákonnej cesie – má žalobkyňa aktívnu legitímáciu domáhať sa vyplatených finančných prostriedkov z poistného garančného fondu proti žalovanému. Žalobkyňa sa okamihom, v ktorom vyplatila poistné plnenie zmluvnej poisťovni žalovaného, stala v danej veci aktívne legitimovanou titulom práva na náhradu toho, čo plnila za osobu bez poistenia zodpovednosti (teda nie titulom náhrady škody). Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v dovolaní sa opodstatnene namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci súdmi nižších stupňov. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho i prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2 veta prvá, ods. 3 O.s.p.“ Na žalobcu ako poisťovateľa pri poskytnutí peňažného (poistného) plnenia teda prechádzajú všetky súvisiace práva poškodeného, nielen právo na náhradu škody. Súd preto pochybil, keď sa vôbec nezaoberal ostatnými právami pôvodného poškodeného, nakoľko tieto práva v žiadnom prípade nezaujali žalobcu.

12. Pokiaľ intervenient ďalej poukazuje na nedostatočne špecifikované tvrdenia žalobcu, tak žalobca uvádza, že postup súdu vykazuje také vážne procesné nedostatky, že ním došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a k účelovému zamietnutiu žaloby. Procesným následkom opomenutia zo strany žalobcu je konštatovanie nedôvodnosti žaloby a jej zamietnutie, a to z dôvodu údajnej nedostatočnosti skutkových tvrdení žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku s odkazom na aplikáciu § 132 ods. 1 CSP. Žalobca však vo vzťahu k uplatnenému nároku uviedol rozhodujúce skutočnosti, čo v konečnom dôsledku sumarizuje samotný súd, keď vymedzuje, aké tvrdenia zo strany žalobcu boli súdu uvedené. Súd však pristúpil k nesprávnej aplikácii/výkladu procesných noriem, keďže ustanovenie § 132 CSP, na ktoré súd odkazuje, vymedzuje náležitosti žaloby, avšak súd pokračoval v konaní po tom, ako došlo k podaniu odporu v upomínacom konaní. Je preto zarážajúce, že súd zamietol žalobu s odkazom na aplikáciu § 132 CSP, ktoré sa vzhľadom na procesné štádium a existenciu upomínacieho konania nemá ako aplikovať. Spôsob uplatnenia nároku a rozsah predložených dôkazov bol determinovaným samotným upomínacím konaním a tiež písomným uznaním dlhu. Žalobca už pri podaní žaloby splnil náležitosti vyžadované zákonom o upomínacom konaní, čo potvrdzuje vydanie platobného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica. Všetky okolnosti uvádzané žalobcom od počiatku a po celú dobu konania smerovali výhradne k povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie. Samotný súd na jednej strane konštatuje a sumarizuje, aké tvrdenia a skutočnosti strany sporu uviedli, avšak zo strany súdu nedošlo k postupu predpokladanému v § 171 CSP. Najzávažnejším procesným pochybením súdu bolo, že nevykonával dôkazy predložené žalobcom, keďže podľa názoru súdu ich nemal dôvod vykonávať, ktorý záver súdu je zjavne neodôvodnený a svojvoľný. Nevykonaním navrhnutých dôkazov bol žalobca ako strana sporu postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Žalovaný vykonal dodanie diela ako podnikateľský subjekt v rámci svojej prevádzkovej činnosti, čo jednoznačne determinovalo skutkové tvrdenia žalobcu, ako aj navrhovaný rozsah dokazovania. Právna domnienka objektívnej zodpovednosti nepredstavuje procesný inštitút, ale nástroj práva hmotného. Konajúci súd sa však nevysporiadal s podstatnými okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu. Žalobca preto zotrval na návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie.

13. K odvolaniu žalobcu podal aj žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne správny a riadne odôvodnený. Súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal so všetkými právnymi argumentmi strán a samotný rozsudok je aj riadne odôvodnený, z ktorého je zrejme ako súd prvej inštancie dospel k rozhodnutiu vo veci samej. Samotné odvolanie, ako aj žalobu, považuje žalovaný za zmätočné a neurčité. Žalobca ani v podanom odvolaní jednoznačne a bezpochyby neuviedol, na základe akej skutkovej podstaty si uplatnil žalobný nárok, pričom to neurobil ani na pojednávaní po predbežnom právnom posúdení veci zo strany súdu prvej inštancie. Žalobca v podanom odvolaní, rovnako ako v žalobe, odkázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka ohľadom zodpovednosti za vady diela. Použitie ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za vady diela však v danej veci je neopodstatnené. Okrem toho v prípade zodpovednosti za vady diela by bola sporná aj aktívna legitímácia žalobcu, ako na to súd správne poukázal. Žalobca v podanom odvolaní opätovne poukázal na ust. § 420a OZ a zároveň uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie ignoroval objektívnu zodpovednosť žalovaného na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Žalobca však ani v samotnom odvolaní bližšie neuviedol, na základe ktorej skutkovej podstaty si nárok uplatňuje (skutková podstata nebola uvedená ani v žalobe) a ani bližšie neodôvodnil, v čom vidí prevádzkovú činnosť žalovaného. Žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie a ani v podanom odvolaní neuviedol žiadnu právnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné činnosť žalovaného

považovať za prevádzkovú činnosť. Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, z ktorého dôvodu je rozhodnutie súdu vecne správne. Žalovaný v celom rozsahu súhlasí s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca vo veci samej neunesol bremeno tvrdenia a ani bremeno dôkazu, z ktorého dôvodu žaloba bola neopodstatnená. Žalovaný sa tiež v celom rozsahu sa pripája k vyjadreniu intervenienta na strane žalovaného, právne závery súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca písomné vyjadrenie (replika), v ktorom uviedol, že naďalej namieta najmä to, že súd pri hodnotení skutkového stavu postupoval neobjektívne, arbitrárne a dôkazy vyhodnotil v rozpore s procesnými predpismi a relevantnou judikatúrou spôsobom, že v konečnom dôsledku nesprávne, respektíve vôbec, neaplikoval hmotnoprávne ustanovenia, ktoré sa bezprostredne dotýkajú posudzovaného sporu. Základný spor sa týka zodpovednosti za škodu, respektíve za vadné vykonanie diela (inštalácie bojlera) zo strany žalovaného a následných majetkových dôsledkov. Keďže pôvodný poškodený previedol regresný nárok na žalobcu, žalobca sa v tomto konaní domáha náhrady škody z titulu regresu od žalovaného, pričom právny základ žalobou uplatneného nároku jednoznačne vychádza zo zodpovednosti zhotoviteľa (zmluva o dielo) a tiež z možnej objektívnej zodpovednosti na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pričom súd prvej inštancie nedostatočne skúmal skutkový stav, opomenul vypočítať kľúčových svedkov (vrátane poškodeného), čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a neaplikoval príslušné ustanovenia hmotného práva. Pôvodný poškodený pritom vo vzťahu k žalovanému vystupoval v pozícii spotrebiteľa, preto dôkazné bremeno o prípadných nedostatkoch pokynov objednávateľa alebo nevhodnosti materiálu sa v zmysle § 645 OZ presúva na zhotoviteľa, ak sám nepreukáže, že na ne včas a dostatočne upozornil. Súd túto okolnosť dostatočne neskúmal a v dôsledku toho poprel zmysel zvýšenej ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch. Základný skutkový stav vyplýva z dvoch kľúčových okolností: (a) existencia zmluvy o dielo medzi poškodeným (vystupujúcim ako objednávateľ) a žalovaným (zhotoviteľom), ktorá spočívala v odbornej montáži, resp. inštalácii bojlera; (b) vznik škody v dôsledku vadnej montáže, resp. chybného materiálu bojlera, na základe ktorej bol vznesený regresný nárok voči žalovanému. Podľa § 631 a nasl. OZ sa zmluvou o dielo zhotoviteľ zaväzuje vykonať určitú prácu (vyhotoviť určitú vec alebo ju opraviť, prípadne upraviť) a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť cenu za jej vykonanie. Inštalácia bojlera je typickým prípadom zmluvy o dielo, kde zhotoviteľom je osoba (prípadne podnikateľ), ktorá má odborné vedomosti a zručnosti na inštaláciu konkrétneho zariadenia. Zodpovednosť za vady diela, vrátane materiálu, ktorý bol pri realizácii použitý, spočíva na zhotoviteľovi v zmysle § 645 OZ, ak tento nepreukáže, že na prípadné nedostatky včas upozornil. Podľa § 645 ods. 2 OZ zhotoviteľ zodpovedá za vady vykonanej zákazky, ktorých príčinou je vadnosť materiálu dodaného objednávateľom alebo nevhodnosť jeho pokynov, ak objednávateľ na vadnosť materiálu alebo nevhodnosť jeho pokynov neupozornil. Vychádzajúc z tejto normy zhotoviteľ nesie osobitné dôkazné bremeno – ak mu bol poskytnutý materiál, ktorý považuje za nevhodný alebo chybný, mal a musel na tento stav objednávateľa upozorniť. Ak tak neurobí, následky vyplývajúce z chybnosti materiálu nesie výhradne on. Z pohľadu žalobcu a pôvodného poškodeného je podstatné najmä to, že poškodený bol v danom právnom vzťahu v pozícii spotrebiteľa. Nemal odborné znalosti a spoliehal sa na profesionalitu žalovaného – dodávateľa diela. Navyše poškodený reálne nemohol nijakým spôsobom revidovať odborné postupy pri inštalácii, pretože nebol v stave posúdiť bezpečnostné, technické či kvalitatívne vlastnosti inštalovaného bojlera. V takomto prípade treba prihliadať na osobitnú zákonnú ochranu poskytovanú spotrebiteľovi. Z dôvodu tejto spotrebiteľskej roviny je navyše dôležité pripomenúť, že ak vzniknú pochybnosti o výklade príslušných ustanovení, malo by sa aplikovať pravidlo výkladu priaznivejšieho pre spotrebiteľa. Aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie zdôrazňuje, že zvýšená miera ochrany spotrebiteľa ovplyvňuje aj dôkazné bremeno. Napadnutý rozsudok je postihnutý nedostatkom odôvodnenia, ktorý zapríčiňuje jeho zmätočnosť. Súd nevenoval žiadnu pozornosť objektívnej zodpovednosti žalovaného z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou (resp. z titulu zhotoviteľskej zodpovednosti za dielo). V dôsledku ignorovania objektívnej zodpovednosti žalovaného, prameniacej z jeho postavenia zhotoviteľa diela, pri ktorého inštalácii došlo k vade a následnej škode, je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd nespomína (alebo len okrajovo) príslušné ustanovenia OZ o zmluve o dielo a ich dopad na povinnosť žalovaného. Tým narušil základný zmysel a funkciu súdneho rozhodnutia, ktorým má byť jasný a presvedčivý výklad skutkového stavu a právneho posúdenia. Právo na spravodlivý proces predpokladá, že vyhodnotenie skutkového stavu musí byť riadne, presvedčivé, nediskriminačné a v súlade s hmotnoprávnou úpravou i procesnými pravidlami, a to tak, aby nebola prítomná svojvôľa. Nedostatok odôvodnenia ohľadom

objektívnej zodpovednosti je natoľko závažný, že sám osebe zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku. Súd opomenul predovšetkým vypočúť pôvodného poškodeného, a to napriek tomu, že tento dôkaz bol zo strany žalobcu navrhnutý a neodporuje žiadnemu procesnému ustanoveniu. Výsluch poškodeného mohol priniesť ďalšie relevantné skutkové poznatky o tom, ako došlo k samotnej inštalácii, ako bola dojednaná cena, či mu žalovaný oznamoval nejaké nevhodnosti materiálu alebo iné prekážky a pod. Skutočnosť, že súd výsluch odmietol vykonať len preto, že ho nepovažoval za potrebný, je chybná. Ak navrhovaný dôkaz má zjavné predpoklady prispieť k objasneniu spornej právne významnej skutočnosti, súd je povinný takýto dôkaz vykonať alebo veľmi zrozumiteľne odôvodniť, prečo tak neurobí. Nevykonanie výsluchu poškodeného predstavuje odopretie možnosti získať komplexnejší obraz o skutkovom stave a popiera princíp kontradiktórnosti. Ak je jednou z rozhodujúcich otázok, či bol poškodený upozornený na možné nedostatky, ide o skutkový jav, ktorý najlepšie objasní priamo poškodený ako ten, ktorému malo byť toto upozornenie adresované. Podobne aj iné dôkazy, ktoré žalobca predložil alebo navrhol, súd nevyhodnotil ako relevantné, hoci z hľadiska zmluvnej zodpovednosti a škody mohli byť zásadné. Rozhodnutie súdu preto pôsobí arbitrárne a neobjektívne. Žalobca podmienky v zmysle § 1 ods. 1 a § 3 ods. 4 Zákona o upomínacom konaní preukázal a splnil, o čom svedčí vydanie platobného rozkazu, súčasne predložil dostatok listinných dôkazov (faktúry, uznanie dlhu a ďalšie listiny) a uviedol podstatné skutkové okolnosti. V takto nastavenom procesnom rámci nie je namieste kritizovať, že v žalobe chýbali ďalšie rozširujúce skutočnosti, keďže zákon o upomínacom konaní nepožaduje takúto mieru detailu, ako § 132 CSP pri klasickej žalobe. Argumentácia súdu, ktorá sa sústreďuje výlučne na posúdenie, či návrh žalobcu zodpovedal formálnym náležitostiam žaloby podľa § 132 CSP, ignoruje procesný stav po podaní odporu. V okamihu, keď sa konanie stalo sporovým, bolo plne legitímne, aby žalobca – ak to súd považoval za nevyhnutné – doplnil relevantné tvrdenia a dôkazy. To sa i stalo, žalobca navrhol dôkazy a uvádzal ďalšie skutkové súvislosti, ktoré však súd následne nevyhodnotil alebo sa s nimi dostatočne nevysporiadal. Úplné zamietnutie žaloby s poukazom na to, že formálne nenapĺňala náležitosti § 132 CSP, je preto prejavom nesprávnej aplikácie procesných noriem, keďže bolo nutné prihliadnuť na špecifiká konania, ktoré začínalo v režime zákona o upomínacom konaní a prešlo do klasického sporového konania. Žalobca počas celého konania predkladal listinné dôkazy a snažil sa preukázať vzniknutú škodu, súvislosť s inštaláciou bojlera aj to, že poškodený ako laický objednávateľ mal právo spoliehať sa na odbornosť žalovaného. Súd napriek tomu kľúčové dôkazy (vrátane svedeckého výsluchu) neuznal za potrebné. Ide o neodôvodnenú rezignáciu na zisťovanie rozhodujúcich skutkových okolností. Výsledkom je, že súd dospel k záveru o zamietnutí žaloby, ktorý sa opiera o neúplne zistený skutkový stav a nesprávnu aplikáciu procesných predpisov. Tým došlo k faktickému popretiu právnej ochrany žalobcu. Žalobca zdôrazňuje aj potrebu logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov, ktorú uvádza napr. Ústavný súd SR v rozhodnutí III. ÚS 104/2022. Súd, ktorý vykonáva dokazovanie, musí pri hodnotení dôkazov zachovať vnútornú logiku v odôvodnení a zamerať sa na to, aby konečný záver nebol v zjavnom rozpore so zistenými faktami. V prejednávanej veci však súd nevykonal kľúčové dôkazy, ignoroval svedeckú výpoveď poškodeného, nezohľadnil listinné dôkazy podporujúce argumentáciu žalobcu a nedospel k záverom, ktoré by boli podložené úplným a korektným zistením skutkového stavu. Súd sa nevysporiadal s právnou relevanciou objektívnej zodpovednosti na strane žalovaného, neuviedol jasné dôvody, pre ktoré by sa nesmel aplikovať § 645 OZ (t. j. zodpovednosť za vady materiálu pri zmluve o dielo) a celkovo nebol schopný presvedčivo vysvetliť, prečo daný spor rozhodol v neprospech žalobcu. Súd staval zamietnutie žaloby na tvrdení, že neboli splnené náležitosti žaloby podľa § 132 CSP, hoci predmetný spor začal v režime upomínacieho konania a zákon o upomínacom konaní stanovuje odlišné (zjednodušené) požiadavky pre podanie návrhu. Následnú transformáciu na sporové konanie mal súd primerane zohľadniť a v prípade potreby vyzvať žalobcu na doplnenie ďalších informácií, ak to považoval za nevyhnutné. V dôsledku nesprávneho vedenia dôkazného konania došlo k potlačeniu zásady rovnosti zbraní, keďže žalobca nemal možnosť preukázať svoje tvrdenia a relevantné dôkazy neboli súdom vykonané. Predmetný spor nespočíva v umelo konštruovaných nárokoch voči žalovanému, ale v skutočnej škode vzniknutej v dôsledku vadnej montáže alebo nevhodného materiálu pri inštalácii bojlera, za ktorú žalovaný ako zhotoviteľ diela podľa zákona zodpovedá. Ak by sa súd venoval dôkladnému posúdeniu skutočného stavu, dal by priestor svedeckému vypočutiu poškodeného a iným dôkazom, musel by logicky dospieť k záveru o zodpovednosti žalovaného

15. K odvolacej replike žalobcu a k vyjadreniu žalovaného podal intervenient na strane žalovaného písomné vyjadrenie (duplika), v ktorom uviedol, že podstatným nedostatkom žaloby (ako aj nasledujúcich úkonov žalobcu v konaní) bola ich neurčitosť a absencia rozhodujúcich skutkových tvrdení vo vzťahu k uplatnenému nároku. Na tento nedostatok bolo zo strany žalovaného, ako aj intervenienta poukazované

počas celého konania. Žalobca tieto rozhodujúce skutkové tvrdenia neuviedol ani na pojednávaní dňa 10.9.2024. Nakoľko žaloba žalobcu vykazovala obsahové nedostatky, nevznikla povinnosť žalovanému (ani intervenientovi na strane žalovaného) popierať skutkové tvrdenia žalobcu, keďže rozhodujúce skutkové tvrdenia neboli žalobcom uvedené, nemal žalovaný, resp. intervenient na strane žalovaného, aké skutkové tvrdenia popierať. Nie je úlohou žalovaného, resp. intervenienta na strane žalovaného hádať, na akom skutkovom a právnom základe sa žalobca domáha uplatneného nároku, z čoho tento nárok vyvodzuje a čím ho odôvodňuje. K žalobe/replike pripojené (resp. v týchto podaniach aspoň označené) dôkazy nenahrádzajú povinnosť žalobcu uviesť v tých podaniach rozhodujúce skutkové tvrdenia (tzn. absenciu rozhodujúcich skutkových tvrdení v podaní strany sporu nie je možné nahradiť odkazom na hoc aj pripojený dôkaz). Opačný prístup by bol popretím ustanovenia § 132 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva povinnosť strany sporu uvádzať jej relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu k jej procesnému útok/procesnej obrane priamo v podaniach vo veci samej. Ak žalobca namieta, že rozhodujúce skutkové tvrdenia vyplývajú (a súčasne sú preukazované) pripojenými/označenými dôkazmi, takáto argumentácia je nesprávna. Dôkazy označené/pripojené k podaniu strany sporu vo veci samej (v prípade žalobcu žaloba a replika) slúžia výlučne na preukazovanie explicitne uvádzaných skutkových tvrdení tej-ktorej strany sporu v jej podaniach vo veci samej. Pokiaľ strana sporu (v tomto prípade žalobca) žiadne relevantné skutkové tvrdenia v podaniach vo veci samej neuvádza, je právne irelevantné, či pripojila/označila dôkazy na preukázanie týchto (absentujúcich) skutkových tvrdení, nakoľko za daných okolností nie je čo týmito dôkazmi preukazovať (dôkazmi sa preukazujú v podaniach uvádzané skutkové tvrdenia). Ak žalobca namieta, že súd nevykonal ním označené dôkazy (v dôsledku čoho pochybil), potom platí, že postupoval správne, nakoľko v dôsledku absencie rozhodujúcich skutkových tvrdení v jeho podaniach nebolo čo týmito dôkazmi preukazovať. Žalobca si nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia, a preto bola jeho žaloba súdom prvej inštancie v celom rozsahu zamietnutá (skúmanie splnenia dôkaznej povinnosti sa vzhľadom na nespĺnenie povinnosti tvrdenia zo strany žalobcu nevyhodnocovalo). Intervenient poukazuje aj na zmatečnosť podaní samotného žalobcu, z ktorých nie je zrejmé, na základe čoho sa žalobca uplatneného regresného nároku domáha (tzn. čo bolo právnym základom vzniku tohto nároku vo vzťahu pôvodný veriteľ – žalovaný). Žalobca striedavo poukazuje na rôzne (protichodné) ustanovenia platného práva, z ktorých vyvodzuje právny základ pre pôvodný právny vzťah medzi svojim poisteným a žalovaným (t.j. žalobca poukazuje na zodpovednosť za vady výrobku, na zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, a pod). V dôsledku nedostatku relevantných skutkových tvrdení bol takýto procesný útok žalobcu nezrozumiteľný. Ak sa žalobca svoju zmatečnú argumentáciu v prvoinštančnom konaní pokúša bližšie ozrejmiť/rozvíť v odvolacej replike, tak na tento účel odvolacie konanie neslúži; súčasne sa nejedná o novoty. Vzhľadom na pasivitu samotného žalobcu v prvoinštančnom konaní, súd vec správne právne posúdil, správne sa vysporiadal s procesným útokom a procesnou obranou strán sporu, správne vyhodnotil predložené dôkazy, ako aj potrebu ich (ne)vykonania, vec dostatočne zrozumiteľne odôvodnil, pričom ozrejmil, na základe akej úvahy dospel k svojmu záveru. Intervenient na strane žalovaného preto považuje žalobcom napadnutý rozsudok za vecne správny, a teda žalobcom podané odvolanie za nedôvodné. Zároveň sa intervenient na strane žalovaného stotožňuje s obsahom vyjadrenia žalovaného podaného k odvolaniu žalobcu a k tomuto sa v celom rozsahu pripája. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

16. K vyjadreniu intervenienta podal žalobca písomné vyjadrenie (triplika), v ktorom uviedol, že naďalej namieta, že súd prvej inštancie pri hodnotení skutkového stavu konania postupoval neobjektívne, arbitrárne a dôkazy vyhodnotil v rozpore s procesnými predpismi a relevantnou judikatúrou takým spôsobom, že v konečnom dôsledku nesprávne, respektíve vôbec, neaplikoval hmotnoprávne ustanovenia, ktoré sa bezprostredne dotýkajú posudzovaného sporu. Tvrdenie intervenienta, že žalobca v konaní nevedel dostatočne preukázať rozhodujúce skutočnosti je neakceptovateľné, nakoľko už v samotnej žalobe bola podrobne vysvetlená povaha nároku, jeho skutkový základ, ako aj navrhnuté relevantné dôkazy. Je preto nesprávne tvrdiť, že žalobca nevedel, čo je predmetom sporu a že nepredložil dostatočný počet dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle zmluvy o dielo má zhotoviteľ, ktorý dielo vyhotovuje, povinnosť postupovať odborne, s náležitou starostlivosťou a podľa pokynov objednávateľa, pokiaľ tieto nie sú v rozpore so všeobecne záväznými predpismi alebo s odbornými štandardmi a je povinný upozorniť objednávateľa na akékoľvek nevhodnosti materiálu, postupu, či iných podmienok, ktoré môžu viesť k neskorším vadám diela alebo k vzniku škody. Ak tak zhotoviteľ neurobí, nesie za vady či škody zodpovednosť. Výhrada intervenienta, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vadnou montážou a vznikom škody, je nepodložená, nakoľko žalobca túto podmienku jednoznačne naplnil prostredníctvom viacerých dôkazov, z ktorých vyplýva, že bojler bol namontovaný nesprávne a toto pochybenie následne vyústilo do úniku vody či iného poškodenia,

ktoré viedlo k škode na majetku pôvodného poškodeného. Intervenient sa snaží minimalizovať mieru zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu a spochybníť oprávnenosť regresného nároku žalobcu voči žalovanému. Podľa intervenienta údajne pôvodnému poškodenému ani nevznikol právny nárok na náhradu škody voči žalovanému, a teda ani nemohlo dôjsť k postúpeniu tohto nároku na žalobcu (poisťovateľa). Takéto tvrdenie je v rozpore so všeobecnými zásadami občianskeho práva a s ustanoveniami OZ, ktoré upravujú subrogáciu (prechod práv) z pôvodne poškodeného na poisťovateľa po tom, čo poisťovateľ plní z poisťnej zmluvy. V prípade, ak má poistený voči tretej osobe (tu žalovanému) nárok na náhradu škody, tento nárok prechádza na poisťovateľa v rozsahu, v akom poisťovateľ plnil. Ak by teda neexistovala súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody, poistený by už v počiatku nemal nárok na náhradu škody voči žalovanému. Avšak, vzhľadom na to, že došlo k poisťnej udalosti a poisťovateľ (žalobca) poskytol poistenému poistné plnenie, je zrejmé, že skutkový a právny základ nároku proti žalovanému existuje. Tvrdenie intervenienta, že takýto nárok neexistoval, teda neobstojí.

17. Súd prvej inštancie nevykonal kľúčové dôkazy, ignoroval svedeckú výpoveď poškodeného, nezohľadnil listinné dôkazy podporujúce argumentáciu žalobcu a nedospel k záverom, ktoré by boli podložené úplným a korektným zistením skutkového stavu. Súd sa nevysporiadal s právnou relevanciou objektívnej zodpovednosti na strane žalovaného, neuviedol jasné dôvody, pre ktoré by sa nesmel aplikovať § 645 OZ (t. j. zodpovednosť za vady materiálu pri zmluve o dielo), a celkovo nebol schopný presvedčivo vysvetliť, prečo daný spor rozhodol v neprospech žalobcu. Súd staval zamietnutie žaloby na tvrdení, že neboli splnené náležitosti žaloby podľa § 132 CSP, hoci predmetný spor začal v režime upomínacieho konania, teda súd mal v prípade potreby vyzvať žalobcu na doplnenie ďalších informácií, ak to považoval za nevyhnutné. Došlo k potlačeniu zásady rovnosti zbraní, keďže žalobca nemal možnosť preukázať svoje tvrdenia a relevantné dôkazy neboli súdom vykonané. Predmetný spor spočíva v skutočnej škode vzniknutej v dôsledku vadnej montáže alebo nevhodného materiálu pri inštalácii bojlera, za ktorú žalovaný ako zhotoviteľ diela podľa zákona zodpovedá. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd potvrdil oprávnenosť regresného nároku žalobcu voči žalovanému a súčasne konštatoval, že skutkový stav bol žalobcom dostatočne preukázaný a zaviazal súd prvej inštancie vykonať všetky relevantné dôkazy. S ohľadom na počet pochybení možno konštatovať, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto žalobca trval na tom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Ďalšie vyjadrenia strany, ani intervenient v odvolacom konaní nepodalí.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

20. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na rozsah podaného odvolania a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu na zaplatenie sumy 18.406,77 eura ako subrogačného nároku poisťiteľa (§ 813 OZ) na náhradu škody voči škodcovi poškodeného v celom rozsahu zamietol dôvodiac, že žalobca predovšetkým neuniesol bremeno tvrdenia, pokiaľ ide o uvedenie v danej veci podstatných a rozhodujúcich skutočností, a to v akom rozsahu a na základe akého právneho titulu žalobca plnil poškodenému, či boli naplnené podmienky pre poistné plnenie, tiež skutkové tvrdenia ohľadom rozpisu vyplateného plnenia, ako aj skutkovo náležite neopísal tituly, na základe ktorých si nárok voči žalovanému ako škodcovi uplatňuje,

teda ak ku škode malo dôjsť prevádzkovou činnosťou, mal žalobca skutkovo tvrdiť, akou formou prevádzkovej činnosti došlo k vzniku škody; ak to malo byť vadou materiálu, mal žalobca tvrdiť a preukázať vadu materiálu; ak si nárok uplatňuje v rámci záruky, mal uviesť skutočnosti podstatné pre vyhodnotenie príčin danej škodovej udalosti k záruke. Súd dôvodil, že pokiaľ ide o vyplatené plnenie poškodenému, mal žalobca uviesť, na základe akých konkrétnych poškodení, z akých konkrétnych čiastkových nárokov a podľa akých zmluvných dojednaní s poškodeným, boli žalobcom poškodenému tieto čiastkové plnenia poskytnuté, teda mal uviesť rozpis a špecifikáciu vyplatenej sumy. Súd uviedol, že hoci bolo v konaní nesporné, že ku škode došlo, sporné bolo v akom rozsahu a akým spôsobom. Súd tiež uviedol, že hoci bolo nesporné, že čiastka 18.406,77 eur bola poškodenému vyplatená, v konaní absentovali skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom jednotlivých čiastkových plnení, z ktorých táto suma pozostávala. Súd poukázal na to, že žalobca má žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 1, 2 CSP). Žalobca však uvádzal len toľko, že škoda na majetku poškodeného vznikla v dôsledku vytopenia domu vodou z bojlera, ktorý v rámci zmluvy o dielo zapojil žalovaný v rámci jeho podnikateľskej a prevádzkovej činnosti, pričom k vzniku škody došlo počas záručnej doby a vytečeniu vody z bojlera došlo zlomením súčiastky, ktorú namontoval žalovaný, ktorý tak nesie zodpovednosť za vadu súčiastky, ako aj za vzniknutú škodu. Okrem uvedeného žalobca v žalobe neuviedol podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré nemožno nahradiť odkazom na predložené listiny, pretože listinné dôkazy, ako aj iné navrhnuté dôkazy, ako výsluch svedka, nemajú nahrádzať povinnosť tvrdenia, ale majú preukazovať to, čo sa v žalobe tvrdí. Výsluch svedka – poškodeného, žalobca pritom navrhoval za účelom, aby sa tento vyjadril k vzniku škody, rozsahu škody, k okolnostiam poškodenia závitú, resp. kotla, avšak súd uviedol, že úlohou svedka nie je nahrádzať povinnosť žalobcu tvrdiť podstatné skutočnosti, ale iba potvrdiť podstatné okolnosti uvedené žalobcom v žalobe. Preto súd výsluch tohto svedka nepripustil. Súd uzavrel, že žalobca v spore neunesol bremeno tvrdenia a pokiaľ poukazoval na spotrebiteľský charakter sporu vzhľadom na povahu vzťahu medzi poškodeným a žalovaným zo zmluvy o dielo, tak súd uzavrel, že o spotrebiteľský spor sa tu nejedná, pretože žalobca si nárok uplatňuje na základe zmluvy o poistení majetku s poškodeným.

21. Žalobca s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasil, napadnutý rozsudok považoval za arbitrárny, pretože súd vec nesprávne právne posúdil, nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy a porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Uvádzal, že si uplatňuje regresný nárok, ktorý na neho prešiel od pôvodného poškodeného, ktorý mal voči žalovanému nárok na náhradu škody, lebo montáž bojlera predstavuje zmluvu o dielo (spotrebiteľskú) medzi žalovaným a poškodeným, žalovaný ako zhotoviteľ zodpovedá za použitý materiál (§ 631 a nasl. OZ) a za vady zhotovenej veci a dodaného materiálu (§ 645 ods. 1, 2 OZ), pričom škoda bola spôsobená prevádzkovou činnosťou žalovaného (§ 420a ods. 2 OZ), teda ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného. Súd nesprávne žalobu zamietol pre nedostatok skutkových tvrdení žalobcu s odkazom na ust. § 132 CSP, žalobca mal za to, že vo vzťahu k uplatnenému nároku uviedol rozhodujúce skutočnosti, pričom pôvodne uplatnil nárok v upomínacom konaní, pričom súd nepostupoval podľa ust. § 171 CSP. Súd nevykonal dôkazy spôsobilé priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, najmä výsluch poškodeného, ale tiež všetky dôkazy označené žalobcom. Skutkové tvrdenia žalobcu pritom determinovalo to, že žalovaný dodal dielo ako podnikateľský subjekt v rámci svojej prevádzkovej činnosti, teda sa jedná o jeho objektívnu zodpovednosť. Odôvodnenie rozhodnutia je pritom nedostatočné, pretože súd sa v ňom nevysporiadal s podstatnými okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu.

22. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol predovšetkým z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia žalobcom, keď dospel k záveru, že žalobca v spore neuviedol dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností ohľadom uplatneného regresného nároku voči tvrdenému škodcovi, keď svoj nárok opísal len tak, že si uplatňuje peňažnú náhradu za vyplatené poistné plnenie poškodenému, ktorého dom bol vytopený vodou z bojlera, ktorý na základe zmluvy o dielo namontoval u poškodeného žalovaný, v rámci jeho podnikateľskej a teda aj prevádzkovej činnosti, pričom ku škodovej udalosti došlo v záručnej dobe, zlomením súčiastky, ktorú namontoval žalovaný, nesúci tak zodpovednosť za vadu súčiastky, ako aj za vzniknutú škodu.

23. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou, ako aj zásadou koncentrácie konania (procesná zodpovednosť strán za včasné vykonanie procesných úkonov), pričom Civilný sporový poriadok v ust. § 132 žalobcovi ukladá výslovnú povinnosť uviesť už v samotnej žalobe, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností ohľadom uplatneného nároku. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje pritom samostatný základ žaloby. Žalobca má teda zrozumiteľne

a určito opísať okolnosti, ktoré ho viedli k podaniu žaloby, teda skutkový dej. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Judikatúra považuje za rozhodujúce skutočnosti také údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, ak v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke. Zákon pritom výslovne uvádza, že opísanie rozhodujúcich skutočností, nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Civilné sporové konanie je tiež ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd), teda žalobca nie je povinný svoj nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Aj v zmysle § 149 CSP sú základnými prostriedkami procesného útoku žalobcu predovšetkým jeho vlastné skutkové tvrdenia. Až na základe existujúcich skutkových tvrdení žalobcu súd posúdi, ktoré z ním navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

24. Civilný sporový poriadok ďalej tiež v ust. § 150 upravuje povinnosť sporových strán pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Predmetné ustanovenie zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom, je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu v podobe prehry sporu, čo sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci.

25. Povinnosť strany sporu, osobitne žalobcu, tvrdiť, má v civilnom sporovom konaní zásadný význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP). V sporovom konaní je totiž súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy, teda rozsudok v sporovom konaní v zásade zodpovedá tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili (§ 186 ods. 2 CSP) a v zásade nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd má síce možnosť vyzvať strany na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), avšak tento materiálny korektív nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť.

26. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Predmetom skutkových tvrdení sú tak právne skutočnosti, teda skutočnosti označené určitou právnou normou v jej hypotéze (skutkovej podstate). Každý má teda tvrdiť tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku (žalobca) alebo zánik jeho povinnosti (žalovaný). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia, zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti.

27. Skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesného útoku, pričom predloženie skutkových tvrdení podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania (§ 153 a § 154 CSP). Skutkové tvrdenia sú pritom obsahom jednotlivých procesných úkonov strán sporu (písomné podania, ústne prednesy). Z hľadiska zásady koncentrácie konania je želateľné, aby všetky skutkové tvrdenia žalobcu boli obsiahnuté predovšetkým v podanej žalobe, resp. vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe. Na neskôr predložené skutkové tvrdenia súd nemusí prihliadnuť. Rozhodujúce skutkové tvrdenia uvedené v žalobe (§ 132 ods. 1 CSP) majú osobitný význam, spolu so žalobným návrhom tvoria obsah žaloby, ktorý je teda determinovaný celkovou súdržnosťou skutkového deja, ktorý žalobca uvádza.

28. Strana sporu je v zmysle príkazu v zákone (§ 150 CSP) povinná predložiť skutkové tvrdenia predovšetkým pravdivo a úplne, teda nesmie zamlčať skutkové tvrdenia, o ktorých vie. Porušenie povinnosti tvrdiť pravdivo a úplne má za následok prehru sporu. Ďalej je strana povinná uvádzať podstatné a rozhodujúce skutočnosti, teda uviesť všetko to, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy, t. j. skutočnosti spôsobilé na základe hmotného práva privodiť úspech strany v spore. Hmotné právo teda určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce. V právnej teórii sa táto povinnosť označuje tiež ako povinnosť tvrdiť substancovane, t. j. uviesť tvrdenia relevantné z hľadiska hmotného práva. Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom

porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť, je zamietnutie žaloby bez dokazovania. Súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované. Nesubstancované tvrdenie sa ani nedá substancovane poprieť.

29. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že v žalobe žalobca svoj nárok opísal stručne, a to tak, že ako poisťovateľ budovy a domácnosti poškodeného na základe poisťnej zmluvy, vyplatil poškodenému poistné plnenie (náhradu škody) vo výške 18.406,77 eura za poistnú udalosť dňa 09.08.2022, pri ktorej došlo k rozsiahlemu poškodeniu majetku poškodeného v dôsledku vytopenia domácnosti, k čomu došlo tak, že voda vytekla z bojlera, ktorý v rámci svojej podnikateľskej činnosti (§ 415 a § 420a ods. 2 OZ) namontoval žalovaný v marci 2022, na základe zmluvy o dielo, pričom k vzniku škody došlo v záručnej dobe (§ 645 OZ) a vyplatením poistného plnenia poškodenému, prešlo na žalobcu ako poisťiteľa (§ 813 ods. 1 OZ) právo na náhradu škody voči žalovanému. Na týchto skutkových tvrdeniach zotrval v priebehu celého konania, až na základe obrany žalovaného v odpore, že príčinou vytečenia vody bolo, že praskol závit spoja do bojlera, žalobca doplnil, že žalovaný zodpovedá za použitý materiál a na záverečnom pojednávaní žalobca uviedol, že príčinou vzniku škody bol únik vody z prívodu vody z kotla do bojlera, kedy po prasknutí závitu voda zaliala jednotlivé miestnosti domácnosti podľa predložených listín, pričom škoda vznikla v príčinnej súvislosti s vadným plnením.

30. Odvolací súd má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že takéto skutkové tvrdenie žalobcu je príliš všeobecné, pretože samotná okolnosť, že si žalobca uplatňuje ako poisťovateľ nárok voči škodcovi, ho nezbavuje povinnosti všetky predpoklady nároku na náhradu škody uplatňovanej voči domnelému škodcovi najskôr náležite opísať. Postihový nárok poisťovateľa podľa § 813 OZ ako taký, nie je nárokom z nového právneho dôvodu, ale ide o prechod pôvodného nároku poisteného na náhradu škody na poisťovateľa (tzv. subrogačný postih). Pri aplikácii ust. § 813 OZ je súčasne potrebné prihliadať na obsah poistného vzťahu medzi poisťovateľom a poisteným, pretože uvedené ustanovenie stanovuje väzbu vzniku škody na poistnú udalosť. Žalobca v konaní predovšetkým neopísal skutočnosti potvrdzujúce, že poistné plnenie bolo poškodenému poskytnuté v zmysle príslušných ustanovení poisťnej zmluvy, t. j. že boli splnené podmienky pre plnenie napr. z poistenia majetku, domu, domácnosti poškodeného podľa uzavretej poisťnej zmluvy, ktorú okolnosť intervenient rozporoval. Poskytnutím poistného plnenia poškodenému (v zmysle poisťnej zmluvy), prechádza na poisťovateľa právo na náhradu škody voči tomu, kto ju poistenému spôsobil, podľa príslušných ustanovení o zodpovednosti za škodu, pričom rozhodujúcim je to, že vznikla škoda a škodca za ňu zodpovedá, keď toto právo môže vzniknúť pri rôznych skutkových situáciách, preto pre právne posúdenie nároku na náhradu škody je rozhodujúce určiť (žalobcom tvrdiť) skutočnosť, ktorá bola príčinou vzniku škody, na základe čoho možno aplikovať príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka o náhrade škody (t. j. všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ, alebo zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou § 420a OZ, či zodpovednosť za iný druh škody).

31. Podstatným je, že len samotná skutočnosť, že žalobca vyplatil poškodenému poistné plnenie sama o sebe na priznanie nároku voči označenému škodcovi nestačí, ale žalobca, na ktorého v zmysle ust. § 813 OZ prešiel nárok poškodeného na náhradu škody voči škodcovi, je povinný preukázať (teda najskôr tvrdiť) všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, a to podľa toho, o aký druh zodpovednosti sa jedná. V konaní pritom bolo nesporné, že ku škode na majetku poškodeného došlo a že žalobca vyplatil poškodenému poistné plnenie 18.406,77 eura, avšak ako uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, v konaní bolo sporné, či boli vôbec splnené podmienky na poistné plnenie, akým spôsobom ku škode došlo (čo spôsobilo prasknutie závitu), v akom rozsahu ku škode došlo, z akých čiastkových plnení pozostávala celková výška uplatnenej škody, či príčinou vzniku škody bola vada žalovaným použitým materiálom, prípadne vada montáže, aké boli okolnosti poškodenia závitu, prípadne akou formou prevádzkovej činnosti žalovaného podľa žalobcu škoda vznikla, resp. či bola škoda spôsobená konaním tretej osoby. Žalovaný ako aj intervenient na strane žalovaného totiž nárok žalobcu neuznávali, žalovaný sa bránil v podanom odpore tým, že závit spojky, ktorý bol poškodený, sa nachádzal na voľne dostupnom mieste, že k jeho poškodeniu mohlo dôjsť pri dokončovacích stavebných prácach, pretože žalovaný bojler namontoval v marci 2022, bojler bol odskúšaný a až do augusta fungoval správne; a bránil sa tiež tým, že namontovanie bojlera nespadá pod zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou žalovaného. V priebehu konania žalovaný v podaní z 18.03.2024 poprel aj žalobcom uplatnený rozsah a výšku škody a poukazoval tiež na to, že žalobca najskôr poškodenému listom zo dňa 22.09.2022 oznámil likvidáciu poisťnej udalosti a vyplatenie poistného plnenia vo výške 11.673,09 eura, avšak následne výzvou z 02.02.2023 si voči žalovanému uplatnil sumu až 18.406,77

eura (listiny na č. I. 29 a 30 spisu). Žalobca na obranu žalovaného a intervenienta v spore nereagoval, hoci títo poukazovali na nedostatok skutkových tvrdení žalobcu a do svojej obrany prevzal iba tvrdenie žalovaného o tom, že ku škode došlo v dôsledku prasknutia závitú na prívide vody do bojlera.

32. Žalobca poukazujúc na objektívnu zodpovednosť žalovaného za škodu majúcu byť podľa neho spôsobenú prevádzkovou činnosťou žalovaného (§ 420a ods. 2 OZ), však v celom priebehu konania neopísal, v čom konkrétne spočívala škoda na majetku poškodeného, v akom konkrétnom rozsahu bola spôsobená, v akej výška vznikla špecifikáciou jej položiek, teda neuviedol skutkové tvrdenia o dôvodnosti uplatnenej výšky škody práve v sume 18.406,77 eura. Vznik a výšku škody je pritom žalobca povinný preukazovať aj v prípade objektívnej zodpovednosti škodcu. Rovnako žalobca neuviedol vôbec žiadne skutkové tvrdenia ohľadom príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou (prasknutím závitú na prívide vody do bojlera) a vzniknutou škodou. Podstatné totiž je, že odškodnené môže byť iba také poškodenie majetku, ktoré nastalo v priamom dôsledku danej škodovej udalosti a nemožno odškodňovať poškodenie majetku, ktoré má pôvod v iných okolnostiach. Navyše žalovaný poprel, že by príčinou prasknutia spojky bol vadný materiál, bránil sa tým, že k jeho poškodeniu došlo pri dokončovacích prácach v dome poškodeného. Žalobca na to žiadne skutkové tvrdenia ohľadom vady materiálu použitého žalovaným pri zhotovení diela, či vadnej montáže neposkytol.

33. Uvedenie rozhodujúcich skutkových tvrdení ohľadom okolností vzniku škody zo strany žalobcu, je pritom podstatné pre relevantné právne posúdenie nároku na náhradu škody, t. j. pod ktoré konkrétne hmotnoprávne ustanovenie je možné predmetný nárok subsumovať. V tomto smere bolo preto zo strany žalobcu potrebné konkretizovať skutočnosť, ktorá mala byť príčinou škody. Žalobca však najskôr ako príčinu vzniku škody uviedol len toľko, že voda vytekla z bojlera a žalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, následne (na poslednom pojednávaní) upresnil, že príčinou škody bol únik vody z kotla do bojlera, po prasknutí závitú. Žalobca uvádzal, že žalovaný zodpovedá za vadný materiál, poukazoval na objektívnu zodpovednosť žalovaného spôsobenú prevádzkovou činnosťou, avšak neuviedol, v čom konkrétne mala v danom prípade spočívať prevádzková činnosť žalovaného.

34. Je potrebné zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že žalovaný bojler namontoval, ešte bez ďalšieho neznamena, že zodpovedá za vytečenie vody z bojlera, keďže škoda mohla byť spôsobená aj poškodeným bojlerom samotným poisteným, alebo treťou osobou. Žalobca však okrem stručnej obrany spočívajúcej v tom, že žalovaný použil vadný materiál, neuviedol žiadne skutočnosti ohľadom toho, prečo príčinou prasknutia závitú mala byť práve vadnosť materiálu použitého zhotoviteľom, presná príčina vzniku škodovej udalosti nebola zo strany žalobcu konkrétne ozrejmená, teda či k vytečeniu vody z bojlera došlo v dôsledku nesprávnej montáže, alebo v dôsledku vady použitého materiálu/výrobku/súčiastky, alebo ako konkrétne.

35. Zo strany žalobcu ďalej chýba uvedenie rozhodujúcich skutočností, aký konkrétny majetok poisteného bol poškodený, v akom rozsahu, ako bol opravený, resp. nahradený inou vecou a či vôbec, resp. akékoľvek skutkové tvrdenia ohľadom relevantnosti uplatnenej výšky škody. Absentujú tiež skutkové tvrdenia ohľadom príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného, resp. vytečením vody z bojlera vznikom práve tejto konkrétnej škody. Žalobca neuviedol ani žiadne skutkové tvrdenia ohľadom toho, že boli splnené podmienky poskytnutia poistného plnenia uzavretej poistnej zmluvy poškodenému. Pretože žalobca všetky tieto podstatné skutočnosti netvrdil, nemali žalovaný a intervenient ani aké skutkové tvrdenia popierať, pričom v konaní neustále poukazovali na nedostatočnosť skutkových tvrdení zo strany žalobcu, ktorý ich napriek tomu nedoplnil.

36. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci vzhľadom na vyššie uvedené, ani nebolo nevyhnutné, aby súd prvej inštancie v zmysle § 150 ods. 2 CSP vyzýval žalobcu na doplnenie týchto podstatných skutkových tvrdení, pretože jednak žalovaný a intervenient v celom konaní na nedostatok tvrdení žalobcu opakovane poukazovali a jednak súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 10.09.2024 v rámci predbežného právneho posúdenia veci uviedol, že zo strany žalobcu chýbajú podstatné a rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú byť obsiahnuté v žalobe, a teda že žalobca nesplnil ohľadom relevantných okolností bremeno tvrdenia. Žalobca na toto poučenie súdu doplnením relevantných skutkových tvrdení nereagoval, avšak navrhol vykonať výsluch svedka, aby sa tento vyjadril k vzniku škody, rozsahu poškodenia a okolnostiam poškodenia závitú.

37. Žalobca v predmetnom konaní sám neuvádza čo konkrétne (a tiež kedy presne) sa stalo, teda ako došlo k poškodeniu závitú, k existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného, resp. poškodením závitú a vznikom škody, k rozsahu poškodenia majetku poisteného v dôsledku tejto udalosti, ako ani k výške škody. V danom prípade pritom bolo dôvodné od žalobcu požadovať aby poznal skutkové detaily predmetnej škodovej udalosti, nakoľko bola šetrená jeho likvidátorom.

38. Dokazovaním v sporovom konaní sa preukazuje, čo strany tvrdili, a nezisťuje sa ním, čo strany netvrdili. Dokazovanie dôkaznými prostriedkami ako výsluch svedka, či listinami súd vykoná vtedy, ak tieto dôkazné prostriedky slúžia na preukázanie žalobcom tvrdených skutočností, teda dokazovanie týmito dôkaznými prostriedkami sa nevykonáva, ak žalobca najskôr podstatné skutočnosti (ktoré sa majú dôkazmi iba potvrdiť) netvrdí. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že iba súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). To znamená, že súd môže vykonať len tie dôkazy, ktoré strana sporu navrhla vykonať. Pokiaľ strana navrhne súdu dôkaz, je povinná uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, teda musí byť zrejмый účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 262/2009).

39. V predmetnej právnej veci súd prvej inštancie dokazovanie výsluchom poškodeného, ani žalobcom predloženými listinami nevykonával, pretože správne poukázal na to, že týmito dôkaznými prostriedkami sa majú iba overovať skutočnosti tvrdené žalobcom. Listinné dôkazy ani výsluch svedka nemajú nahrádzať žalobcovu povinnosť tvrdenia. Teda pokiaľ sám žalobca nič netvrdil o okolnostiach poškodenia závitú, ani k vzniku škody a rozsahu poškodenia, či príčinnej súvislosti, nebolo možné tieto skutočnosti zisťovať dokazovaním. Vzhľadom na uvedené postupoval súd prvej inštancie správne, pokiaľ dokazovanie výsluchom svedka, či predloženými listinami nepripustil a jeho postupom nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože žalobca predovšetkým sám neuniesol bremeno tvrdenia v spore.

40. Tu neobstojí ani obrana žalobcu, že na predmetné konanie sa malo nahliadať ako na spotrebiteľský spor, keďže zmluva o dielo medzi poškodeným a žalovaným mala byť zmluvou spotrebiteľskou. Je možné, že poškodený mal na základe danej zmluvy o dielo postavenie spotrebiteľa (ani tu žalobca neposkytol rozhodujúce skutkové tvrdenia, aby bolo možné posúdiť, či zmluvu uzavrel ako spotrebiteľ, alebo ako podnikateľ), avšak žalobca si v tomto konaní uplatňuje postihový nárok poisťovateľa podľa § 813 OZ, v rámci ktorého je povinný tvrdiť základné skutkové okolnosti k predpokladom zodpovednosti za škodu voči osobe, ktorá podľa neho má za škodu zodpovedať.

41. Len samotná okolnosť, že ku škode došlo v záručnej dobe neznamená, že za škodu bez ďalšieho zodpovedá zhotoviteľ. Žalobca napokon v spore dôvodil (pojednávanie dňa 10.09.2024), že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s vadným plnením žalovaného. Odhliadnuc od toho, že žalovaný v konaní rozporoval kedy a ako došlo k poškodeniu závitú, bez konkrétnych skutkových tvrdení žalobcu ostali aj ďalšie predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, a to vznik, rozsah a výška škody a príčinná súvislosť, ktoré predpoklady musia byť preukazované aj v prípade prípadnej objektívnej zodpovednosti za škodu.

42. Z hľadiska relevantného právneho posúdenia, sa odvolaciemu súdu žiada dodať, že vzhľadom na to, že žalobca napokon ustálil, že príčinou vzniku škody malo byť prasknutie závitú namontovaného žalovaným v rámci zmluvy o dielo v záručnej dobe, tak je potrebné zdôrazniť, že zodpovednosť za vady a zodpovednosť za škodu sú založené na rozdielnych predpokladoch vzniku zodpovednosti, a preto sa navzájom odlišujú. Cieľom zodpovednosti za vady je dosiahnuť, aby nadobúdateľ zo záväzkového právneho vzťahu dostal plnenie bez väd (tu oprava prívodu vody do bojlera). Cieľom zodpovednosti za škodu je nahradiť poškodenému majetkovú ujmu (poškodenie domácnosti), ktorá vznikla porušením právnej povinnosti, alebo inej právom uznanej skutočnosti. Vadné plnenie teda môže nadobúdateľovi spôsobiť aj majetkovú ujmu, preto v zmysle § 510 OZ má nadobúdateľ výslovne upravené právo, aby sa okrem nároku zo zodpovednosti za vady mohol domáhať aj odškodnenia majetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku vadného plnenia.

43. V prípade zmluvy o dielo, ak zhotoviteľ poruší svoju povinnosť zhotoviť vec riadne (§ 633 OZ) a vadnosť zhotovenej veci je príčinou vzniku škody, zodpovedá zhotoviteľ za túto škodu podľa ust. § 420 OZ (pozri R 4/1981, resp. Rc 34/2004). Porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu ako predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spočíva v takom prípade v dodaní vadnej veci (diela), v dôsledku

čoho môže vzniknúť škoda. Predpokladom pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia zmluvnej povinnosti dodať dielo bez väd, vznik škody a príčinnej súvislosti medzi vadným plnením a vznikom škody, ako aj zavinenie zodpovedného subjektu. Aj podnikateľ v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zhotoviť dielo bez väd, zodpovedá za škodu, ktorá vznikla v dôsledku tohto vadného plnenia podľa § 420 OZ, t. j. za svoje zavinené protiprávne konanie (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1619/2007 z 16.06.2009). Žalobca mal za to, že montáž bojlera v dome poškodeného, mala spadať pod škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou podľa § 420a ods. 2 OZ, ktorá predstavuje osobitný druh objektívnej zodpovednosti za škodu. Predpokladom zodpovednosti podľa § 420a ods. 1, 2 OZ nie je protiprávny úkon, ani zavinenie zodpovednej osoby, ale určitá škodová udalosť, ktorá bola príčinou vzniku škody a ktorá bola vyvolaná prevádzkovou činnosťou, resp. jej nepriaznivými vplyvmi na okolie. Poškodený v prípade tejto zodpovednosti nemusí preukazovať porušenie konkrétnej právnej povinnosti na strane prevádzkovateľa, ale len to, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzkovej činnosti. Prevádzkovou činnosťou sa rozumie sústavné vykonávaná činnosť, ktorá je organizovaná právnickou alebo fyzickou osobou (podnikateľom) v určitej prevádzke a ktorá je súčasťou jej prevádzky a faktickej činnosti, pričom spravidla ide o činnosť, ktorá predstavuje predmet činnosti právnickej osoby (napr. prevádzka zimného štadióna, prevádzka teplárne, prevádzka čistiarne odevov a pod.). Pod právny režim ustanovenia § 420a OZ nemožno podradiť prípady, keď zodpovedný subjekt za škodu zodpovedá podľa iných zákonných ustanovení (napr. § 415, alebo § 420 OZ). Nie každá činnosť podnikateľa má prevádzkový charakter, preto nie každý podnikateľ zodpovedá podľa § 420a OZ (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 932/2004 z 27.04.2006). Podnikateľská činnosť má prevádzkový charakter, ak je vykonávaná prevádzkovo. Škoda vyvolaná prevádzkovou činnosťou je totiž dôsledkom špecifického charakteru určitej prevádzky. Žalobca však v danom prípade neposkytol skutkové tvrdenia, o akú formu prevádzkovej činnosti sa podľa jeho názoru v prípade žalovaného pre uplatnenie objektívnej zodpovednosti podľa § 420a OZ malo jednať.

44. Avšak aj v prípade objektívnej zodpovednosti musí byť bezpečne preukázaný, teda predovšetkým tvrdený vznik, rozsah a výška škody a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody. Objektívna zodpovednosť neznamená zodpovednosť za každých okolností, ale vzniká iba vtedy, ak sú splnené všetky jej zákonné podmienky (porovnaj Najvyšší súd ČR sp. zn. 25 Cdo 1200/2007). Príčinná súvislosť sa nepredpokladá a v tomto smere ide o otázku skutkových zistení. Existencia príčinnej súvislosti musí byť naisto preukázaná. Samotná pravdepodobnosť, že škoda mohla vzniknúť tvrdeným spôsobom nepostačuje. Bremono tvrdenia znáša žalobca. Právne posúdenie príčinnej súvislosti spočíva v stanovení, medzi akými skutkovými okolnosťami má byť jej existencia zisťovaná.

45. Žalobca tvrdil, že žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti namontoval bojler v domácnosti poškodeného a že prasknutím závitú na prívode vody do bojlera došlo k zatopeniu domácnosti poisteného. Podľa žalobcu teda vadným plnením zmluvnej povinnosti žalovaného voči poistenému, a to buď použitím vadného materiálu (za ktorý zodpovedá zhotoviteľ diela - § 631 OZ), alebo vadnou montážou, ktorá škoda sa odškodňuje v rámci zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti podľa § 420 OZ a nie ako škoda spôsobená prevádzkovou činnosťou podľa § 420a OZ, pretože škoda mala byť spôsobená vecou predanou a namontovanou u objednávateľa, keď po namontovaní bojlera v dome objednávateľa a po jeho ďalšom užívaní objednávateľom, už nemožno hovoriť o prevádzkovej činnosti zhotoviteľa, ale o škode spôsobenej vadou namontovanej veci, teda o škodu majúcu byť spôsobenú porušením právnej povinnosti dodať a namontovať vec bez väd.

46. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd v danej veci k záveru, že súd prvej inštancie vec správne skutkovo aj právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že žalobca v spore neuniesol bremono tvrdenia ohľadom oprávnenosti svojho subrogačného nároku voči žalovanému, majúcemu byť zodpovednému za škodu na majetku poisteného, pretože nielen v žalobe (§ 132 ods. 1, 2 CSP), ale ani v ďalšom konaní neuviedol úplne podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 155 ods. 1 CSP), hoci bol o tejto skutočnosti súdom prvej inštancie postupom podľa § 181 ods. 2 CSP na pojednávaní poučený a hoci bola táto okolnosť namietaná v rámci obrany žalovaného a intervenienta. Žalobca predovšetkým neuviedol relevantné skutkové tvrdenia ohľadom opodstatnenosti poskytnutého poistného plnenia na základe uzavretej poistnej zmluvy, ohľadom okolností príčin škodovej udalosti, vzniku, rozsahu a výške spôsobenej škody, ako ani príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a konkrétnou vzniknutou škodou. Túto svoju povinnosť uvádzať relevantné skutkové tvrdenia sa snažil obísť poukazom na objektívnu zodpovednosť žalovaného, avšak aj v tom prípade by bol povinný tvrdiť relevantné skutočnosti ohľadom predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, pretože len

samotné poskytnutie poistného plnenia poistenému neznamená automatický nárok na náhradu škody voči domnelému škodcovi; resp. žalobca poukazoval na predložené listinné dôkazy, ktoré však v žalobe ani vo svojich iných podaniach či prednesoch pred súdom neopísal, neuviedol, čo má z predložených listín vyplývať a navrhoval výsluch svedka, z ktorého výpovede následne mali byť zistené skutočnosti ohľadom vzniku a rozsahu škody a okolností poškodenia závitú, avšak ktoré skutočnosti mal v prvom rade tvrdiť sám žalobca a navrhnutými dôkaznými prostriedkami mali byť skutočnosti tvrdené žalobcom len preukazované. Neunesenie bremena tvrdenia bolo dôvodným pre zamietnutie žaloby žalobcu v celom rozsahu.

47. Argumentácia žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie, nesprávnom právnom posúdení veci, nevykonaní dokazovania, či porušení práva žalobcu na spravodlivý proces tak vzhľadom na uvedené neobstojí. Nebolo dôvodným skúmať, či žalovaný poučil poškodeného ako spotrebiteľa o vadnosti materiálu, resp. ho upozornil na vadnosť pokynov v zmysle § 645 OZ (na čo poukazoval žalobca v odvolaní), pretože predmetom sporu nebol nárok zo zodpovednosti za vady, ale na náhradu škody. Súd tiež neuviedol záver, že právne nároky poškodeného na žalobcu neprechádzajú, ako žalobca chybné dôvodí v odvolaní; ani súd nenabáda k tomu, aby poisťovateľ odoprel poistenému poistné plnenie, súd iba vyžaduje splnenie bremena tvrdenia zo strany žalobcu na preukázanie dôvodnosti ním uplatneného subrogačného nároku. Pokiaľ žalobca dôvodí, že v danom procesnom štádiu súd prvej inštancie nemal aplikovať § 132 CSP, pretože žalobca uplatnil nárok pôvodne v upomínacom konaní, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz, tak je podstatné uviesť, že súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie bremena tvrdenia o podstatných a relevantných okolnostiach prípadu, keď prvýkrát je povinnosť uviesť pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností uložená žalobcovi v žalobe v ust. § 132 ods. 1, 2 CSP. Avšak žalobca si povinnosť tvrdenia nespĺnil nielen v žalobe, ale ani neskôr v spore, a to ani po poučení súdom podľa § 181 ods. 2 CSP na pojednávaní. Okolnosť, že bol vo veci vydaný platobný rozkaz neznamená, že žalobca bude v spore úspešný. Žaloba žalobcu spĺňala náležitosti podania podľa § 123 CSP a § 127 CSP, avšak pre rozhodnutie vo veci samej v nej absentovali relevantné skutkové tvrdenia v zmysle príslušnej hmotnoprávnej normy, ako bolo uvedené vyššie. Nebolo tiež dôvodné, aby súd prvej inštancie postupoval podľa § 171 CSP, čo žalobca nesprávne namietal v odvolaní, nakoľko predbežné prejednanie sporu je fakultatívne.

48. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je možné považovať ani za arbitrárne, či nedostatočne odôvodnené, nevyporiadajúce sa s okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu, pretože súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúco opísal rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy a normy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Právne závery i primerane vysvetlil. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkou pre vec relevantnou argumentáciou sporových strán (tu v podobe neunesenia bremena tvrdenia žalobcom). Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že odôvodnenie preskúmaného rozsudku spĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

49. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní uplatnených odvolacích dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny, vrátane vecne správnych závislých výrokov II. a III. o trovách konania, odvolacími dôvodmi žalobcu osobitne nenapadnutých, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

50. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešným žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal každému proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).